

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1028/2023
09.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Илић, адвокат из .., против туженог ЈКП „Дунав Велико Градиште“ из Великог Градишта, чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1832/22 од 02.11.2022. године, у седници одржаној 09.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1832/22 од 02.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичом пресудом Основног суда у Великом Градишту П1 31/19 од 31.01.2022. године, ставом првим изреке, поништено је као незаконито решење туженог бр. .../... од 01.04.2019. године којим је тужиоцу престао радни однос и обавезан је тужени да тужиоца врати на посао. Ставом другим изреке, одлучено је да се у преосталом делу тужбеног захтева за накнаду штете на име изгубљене зараде и трошкова поступка одлучи уз коначну пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1832/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена делимична првостепена пресуда у делу става првог изреке у коме је усвојен тужбени захтев и поништено однос као незаконито решење туженог на основу ког је тужиоцу престао радни. Ставом другим изреке, укинута је делимична првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке у делу у ком је обавезан тужени да тужиоца врати на рад и у укинutom делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у одбијајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Трошкове ревизијског поступка је тражио и определио.

Испитујући побијану одлуку у одбијајућем делу применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 ... 10/23), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код туженог на пословима По налогу туженог од 11.03.2019. године формирана је комисија која је вршила контролу присутности радника на радним местима у току радног времена, која је у извештају од 13.03.2019. године констатовала да су дана 11.03.2019. године у времену од 10,42 до 11,19 часова и 12.03.2019. године од 13,25 до 13,35 часова сви радници затечени на својим радним местима сем тужиоца. Тужиоцу је решењем туженог број .../... од 01.04.2019. године отказан уговор о раду бр. ...-.../... од 30.08.2012. године, са анексима од 13.12.2013. године, анексом 2 од 02.03.2013. године, анексом бр. .../... од 29.09.2017. године, анексом бр. 3 бр. ...-.../... од 06.07.2018. године, због својом кривицом учињене повреде радне обавезе у складу са чланом 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и чланом 91. став 1. тачка 7. Правилника о раду туженог. У образложењу решења наведено је да је тужилац 11.03.2019. године и 12.03.2019. године у току радног времена, након коришћења дневног одмора, самовољно напустио своје радно место без обавештавања непосредно надређеног руководиоца или директора и оставио целокупни систем црпне станице „...“ без одговарајућег надзора, не обавестивши никога да ће бити одсутан, како би се организовала замена, па како тужилац у наведеном периоду није био на годишњем одмору и није одсуствовао са рада по основу привремене спречености за рад, његово самовољно напуштање радног места се има сматрати несавесним, односно немарним извршавањем радне обавезе кривицом запосленог у смислу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду. Пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу је достављено упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 19.03.2019. године, на које се благовремено изјаснио 26.03.2019. године. Тужилац је 11.03.2019. године по доласку на радно место утврдио да су поломљена стакла на прозорима црпне пумпе, о чему је обавестио ХЕ „Бердап“ и техничког директора када је дошао у његову канцеларију, након чега се вратио на своје радно место и чекао да дође полиција, а после неког времена је отишао до куће по усисивач, да очисти стакло јер је његова обавеза у ствари одржавање и чишћење црпне пумпе, док је 12.03.2019. године отишао кући по терапију и након тога се врати на посао, а пре тог дана није користио паузу. Утврђено је да је тужилац дневни одмор паузу користио у време када није затечен на радном месту и да одлуком о расподели радног времена и коришћењу дневног одмора у току радног дана бр. 2235/2018 од 22.10.2018. године за раднике на црпним станицима где је тужилац радио није било одређено време коришћења паузе, да паузу нису користили у фиксно одређено време због природе посла ради обезбеђења непрекидног и несметаног функционисања пумпи, које не могу да се оставе због опасности од кvara.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу, уз основан закључак

да тужени на коме је терет доказивања није доказао постојање чињеница које су образовале отказни разлог из члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду и члана 91. став 1. тачка 7. Правилника о раду туженог.

По оцени Врховног суда, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Наиме, оспорено решење о отказу уговора о раду тужени је донео на основу члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/2005, 95/2018), у вези са чланом 91. став 1. тачка 7. Правилника о раду ЈКП „Дунав Велико Градиште“ Велико Градиште. Наведном законском одредбом, прописано је да послодавац запосленом може отказати уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако несавесно или немарно извршава радне обавезе. Правилником о раду ЈКП „Дунав Велико Градиште“ Велико Градиште у члану 91. став 1. тачка 7. предвиђене су повреде радних обавеза због којих послодавац може отказати уговор о раду запосленом, и то поред осталих, неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Сагласно наведеној законској одредби, послодавац може отказати уговор о раду запосленом ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе, при чему је терет доказивања постојања чињеница које формирају отказни разлог на страни послодавца.

У конкретном случају, решењем о отказу уговора о раду тужиоцу је стављено на терет да је 11.03.2019. године и 12.03.2019. године у току радног времена, након коришћења дневног одмора, самовољно напустио своје радно место без обавештавања непосредно надређеног руководиоца или директора и оставио целокупни систем црпне станице без одговарајућег надзора, не обавестивши никога да ће бити одсутан, како би се организовала замена, иако у наведеном периоду није био на годишњем одмору и није одсуствовао са рада по основу привремене спречености за рад, због чега се његово самовољно напуштање радног места има сматрати несавесним, односно немарним извршавањем радне обавезе кривицом запосленог у смислу члана 179. став 2. тачка 1. Закона о раду. Тужени (послодавац) није пружио доказе на основу којих би се могло поуздано и несумњиво утврдити да постоји кривица тужиоца као запосленог за повреду радне обавеза која му је оспореним решењем стављена на терет (односно да је критичном приликом самовољно након одмора у току радне паузе оставио без надзора станицу и тиме поступио супротно правилима понашања утврђеним од стране послодавца која му нису могла остати непозната), иако је на њему био терет доказивања постојања чињеница које су образовале отказни разлог.

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилно је примењено материјално право када је решење поништено као незаконито, с обзиром да тужени на коме је терет доказивања није пружио доказе о постојању кривице и основаног разлога за отказ уговора о раду тужиоцу, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду. Напротив, из резултата доказног поступка поуздано произлази утврђење да одлуком о распореду радног времена и времену коришћења дневног одмора у току дневног рада за запослене на црпним станицама није одређено време за коришћење паузе, да паузу и нису користили у тачно одређено време због природе посла и да приликом контроле радног времена тужилац није затечен на радном месту јер је користио паузу, као и да тужени није доказао да је пракса била да се запослени који раде на црпним станицама јављају руководиоцима да би им обезбедили замену када користе ту паузу. С тога

отказни разлог на ком је засновано побијано решење није настао и нема одговорности тужиоца за повреду радне обавезе која му је оспореним решењем стављена на терет, па су супротни наводи ревизије неосновани.

Како се у ревизијском поступку расправљају правна, а не и чињенична питања, предмет оцене ревизијског суда нису били наводи ревизије којима се оспорава утврђено чињенично стање (члан 407. став 2. ЗПП).

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова састава одговора на ревизију, одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер одговор на ревизију није потребан ради вођења парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**